

ἀποσυγκόβω ἀμάρτ. ἀποσυγόβω Κρήτ. (Κατσιδ. κ.ά.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. συγκόβω.

Τελειώνω τὴν κοπήν, ἐπὶ φορέματος ἔνθ' ἄν.: Δύσκολό 'ναι τὸ φόρεμά τζη καὶ δὲ δορεῖ νὰ τ' ἀποσυγόβω. Κατσιδ. Ἄμα τ' ἀποσυγόβης, νὰ τὸ ράβης ἀελόγο.

ἀποσύγκομμα τό, ἀμάρτ. ἀποσύγομμα Κρήτ. (Κατσιδ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποσυγκόβω.

Ὑπόλειμμα ὑφάσματος ἐκ τῆς κοπῆς διὰ φόρεμα: Δὲν ἤβγαλε πολλὰ ἀποσυγόμενα ἢ μοδίστρα ἀπὸν τὸ φόρεμά τζη. Συνών. ἀπόκομμα 1, ἀποκομματὰ 2.

ἀποσυκιάζω ἀμάρτ. 'ποσυκιάζω Τηλ. κ.ά.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. σῦκο. Πβ. καὶ ἀρχ. ἀποσυκιάζω = τρυγῶ σῦκα.

Παύω νὰ ἔχω σῦκα: Ἐποσυκιάσαν πρὸ οἱ συκῆς μας. Συνών. ἀποσυκίζω 1.

ἀποσυκίζω Κίμωλ. Κύθν. Πελοπ. (Λακων.) Χίος —Λεξ. Δημητρ. 'ποσυκίζω Ρόδ. 'ποσυκίζω Κύπρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. σῦκο.

1) Ἀποσυκιάζω, ὁ ἰδ., ἔνθ' ἄν.: Ἀποσυκίσανε οἱ συκῆς Κίμωλ. Ἐμᾶς ἡ συτῶνά μας ἐποσύτῳσεν Κύπρ. 'Ποσυκίζει ἡ συκῆ Ρόδ. 2) Μεταφ. παύω νὰ τεκνογονῶ Κύπρ.: Ἐποσύτῳσεν τὸ ἡ συτῶνά μας τὸ ἡμεῖς.

ἀποσύκισμα τό, Κάμπ. —Λεξ. Πρω. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποσυκίζω.

Τὸ τέλος τῆς καρποφορίας τῆς συκῆς ἢ τῆς συλλογῆς τῶν σύκων.

ἀπόσυκο τό, Ἄνδρ. Κύθν. Πελοπ. (Γέρμ. Καλάμ. Λακων. Μάν. Μεσσ. Οἶν. Οἰτυλ.) Χίος κ.ά. —Λεξ. Πρω. Δημητρ. ἀπόσιουκο Πελοπ. (Λακων. Μάν.) ἀπόσ'κου Σκόπ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. σῦκο.

Κατὰ πληθ. 1) Τὰ τελευταῖα σῦκα τῆς συκῆς ἔνθ' ἄν. β) Τὰ κατωτέρας ποιότητος σῦκα ἔνθ' ἄν. 2) Λευκὰ ξηρὰ σῦκα φυλαττόμενα διὰ τὸν χειμῶνα Πελοπ. (Λακων. Μάν.)

ἀποσυμπεθερεύω ἀμάρτ. ἀποσυμπεθερεύω Κρήτ. 'ποσυμπεθερεύου Εὐβ. (Αὐλωνάρι.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. συμπεθερεύω.

Παύω νὰ εἶμαι συμπεθερός. Συνών. ξεσυμπεθεριάζω.

ἀποσυμπέθερος ὁ, Πάρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. συμπεθερός.

Ἐκεῖνος ποῦ ἔπαυσε πλέον νὰ εἶναι συμπεθερός.

ἀποσυνάγωμαν τό, Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τοῦ ρ. *ἀποσυναγώνω.

Μετῶν. ἐπὶ ἀνθρώπου γενομένου ἀποσυναγώγου, τὸν ὁποῖον δὲν συναναστρέφονται πλέον: Ἀποσυνάγωμαν ἐποίησαν ἄγον (τὸν ἔκαμαν). Ἀποσυνάγωμαν ἐγέντονε (ἐγίνε). Πβ. ἀποσυνάγου.

ἀποσυνάζω, ἀποσυνάω Κάμπ. 'ποσυνάσω Κρήτ. (Σητ.) ἀποσυνάζω Λεξ. Δημητρ. 'ποσυνάζω Α.Κρήτ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ συνάζω. Πβ. καὶ μεταγν. ἀποσυνάγω = θεραπεύω τινὰ ἀπὸ τινος νόσου. Τὸ 'ποσυνάσω ἐκ τοῦ ἀορ. ἀποσύναξα κατὰ τὸ ἀντίστροφον σχῆμα ἄραξα - ἀράσω κτ.

1) Συνάγω, συναθροίζω Κάμπ. Κρήτ. (Σητ.) —Λεξ. Δημητρ.: Ἀποσύναξε τὰ γεννήματα Λεξ. Δημητρ. Βιάζομαι ν' ἀλωνέρω νὰ 'ποσυνάζω τὸ γαρπὸ Σητ. || Ἄσμ.

Ἄς ἤμη λεῦκα τῆς Κυρᾶς ν' ἀποσυνάω ἀέρι

νὰ σκιοκαῖζ' ἀάπη μου χειμῶνα καλοκαίρι

(σκιοκαῖζ' = σκιοκαθίζη) Κάμπ. Συνών. ἀναμαδεύω, ἀναμαζεύω Α 1, ἀναμαζώνω Α 1, μαζεύω, συμμαζεύω. 2) Διευθετῶ, τακτοποιῶ Κρήτ.: Ἐποσύναξα γὼ τὸ σπῖτι μου. 'Ποσυναχίτε νὰ πάμε 'ς τὴν ἐκκλησιά. Προκομμένος εἶναι καὶ 'ποσυνάσσει 'ς τὸ λεφτὸ ὅλες του τσοῖ δουλειές. 'Ποσύναξε τὰ πράματα νὰ φύγωμε. Ἦλεσα τὸ 'ἐλαῖες καὶ τσοῖ 'ποσύναξα. || Φρ. Ἦλιασε τὴ βέργα καὶ τόνε 'ποσύναξε (τὸν ἔδειρε). Συνών. ἀναμαζεύω Α 2, ἀναμαζώνω Α 2, ἀναστέλλω 3, ἀνασυγυρίζω 1, συγυρίζω. 3) Ἐτοιμάζω Κρήτ. (Σητ.): Νὰ 'ποσυνάξης καλὰ τὸ κωπέλλι καὶ νὰ τὸ πᾶς 'ς τὴν ἐγγλήσῃ νὰ τὸ μεταλάβης.

ἀποσυνάου ἐπίρρ. Σύμ.

Ἐκ τοῦ μεταγν. οὐσ. ἀποσυνάγωγος.

Μακράν, εἰς ἀπόστασιν, μετὰ τῶν ρ. ἔχω καὶ κάνω: Φρ. Ἀποσυνάου τὸν ἔχουν ἢ τὸν ἔκαμαν ἀποσυνάου (ἐπαυσαν νὰ τὸν συναναστρέφονται. Πβ. Κ.Δ. <Ἰωάνν. Εὐαγγ. 9,22> «συνετέθειντο οἱ Ἰουδαῖοι, ἵνα, ἐάν τις αὐτὸν ὁμολογήσῃ Χριστόν, ἀποσυνάγωγος γένηται»). Πβ. ἀποσυνάγωμαν.

***ἀποσύνασμα** τό, 'ποσύναμα Κρήτ. (Σητ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποσυνάζω. Τὸ 'ποσύναμα ἐκ τοῦ *ἀποσύναγμα.

1) Πληθ., τὰ προικιά (ὡς προῖον τρόπον τινὰ συναγωγῆς, συναθροίσεως): Καιρὸς τοῦ νὰ παδρευτῇ καὶ δὲν ἔχει προῖμα 'ποσυνάματα (προῖμα = τίποτε). Τοσηνιὰ κωπελλιά ποῦ 'σαι, ποῦ 'ναι τὰ 'ποσυνάματά σου; 2) Διευθέτησις, τακτοποίησις: Μὰ 'ποσύναμα εἶναι τουτονὲ ἀπὸ 'καμὲς τοῦ σπιτιοῦ; αὐτὸ σκυλλοβρομεῖ! || Φρ. Ἦλιασε τὴ βέργα καὶ τοῦ 'καμα 'να 'ποσύναμα ἀπὸν δὲ θὰ τὸ ξεχάσῃ ποτέ δου (δηλ. τὸν ἔδειρα καλὰ). Συνών. ἀνασυγύρισμα, συγύρισμα.

ἀποσυνηθίζω Πόντ. (Κερασ. Οἶν. Σάντ.) —Λεξ. Πρω. Δημητρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. συνηθίζω. Πβ. καὶ μεταγν. ἀποσυνεθίζω = ξεσυνηθίζω τινὰ.

1) Κάμνω τινὰ νὰ ξεσυνηθίσῃ, νὰ ξεμάθῃ συνήθειάν τινα. Καὶ ἀμτβ. ἀποβάλλω συνήθειάν τινα, ξεσυνηθίζω ἔνθ' ἄν. 2) Ξεσυνηθίζω τι, λησμονῶ Πόντ. (Κερασ. κ.ά.): Ἐπεσυνήθισα ἀτὸ τὴ δουλειάν (αὐτὴν τὴν ἐργασίαν) Κερασ.

ἀποσυνήθισμαν τό, Πόντ. (Κερασ. Οἶν.) ἀποσυνήθισμαν Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποσυνηθίζω.

Ἀποβολὴ συνηθείας τινός.

ἀποσυνορᾶζω Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. σύνορο.

Χωρίζω σύνορον θερίζων ἢ σκάπτων.

ἀποσυνορίασμαν τό, ἀμάρτ. ἀποσυνορίασμαν Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποσυνορᾶζω.

Ὁ χωρισμὸς συνόρου.

ἀπόσυρτα ἐπίρρ. Ρόδ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀπόσυρτος.

Χωρὶς νὰ ἔχη τις σαρώσει: Ἐχω ἀπόσυρτα. Συνών. ἀσάρωτα, ἀσκούπιστα.

ἀποσυρτός ἐπίθ. Κρήτ. Σέριφ. —ΓΜαρκορ. Ποιητ. ἔργ. 89 —ΚΠαλαμ. Βωμ. 2 15 ἀποσυρτὴ ἢ, Θράκ. (Γέν. Σαρεκκλ.) Κάμπ. Ρόδ. Σέριφ. —Λεξ. Μπριγκ. Δημητρ. ἀποσυρτὴ Πελοπ. (Ἀρκαδ.) ἀποσυρτὴ Λέσβ. 'ποσυρτὴ Ρόδ. 'πουδισορτὴ Θράκ. (Σουφλ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποσύρω, δι' ὃ ἰδ. ἀποσέρω.

Α) Ἐπιθετικ. **1)** Ὁ ἀποσπώμενος ἀπὸ τινος Σέριφ. — Λεξ. Μπριγκ. Δημητρ.: Τὰ κάμε τὰ σῦκα ἀποσυρτὰ (ἀπέσπασεν αὐτὰ ἀπὸ τὴν συκὴν κατὰ τρόπον ὥστε ν' ἀπομείνῃ ἐπὶ τοῦ δένδρου μέρος τοῦ φλοιοῦ) Σέριφ. **2)** Ὁ ἀπομακρυσμένος ἀπὸ τοὺς ἄλλους, μονήρης ΚΠαλαμ. ἐνθ' ἄν.: Ποίημ.

Ἦσανθο βράχο ἀποσυρτός, αἰαίριμαστος, μονάχος. Συνών. ἀποτραυηγμένος (ἰδ. ἀποτραυῶ). **3)** Ἐκεῖνος ποῦ ἀποσύρεται, ὑποχωρεῖ ΓΜαρκορ. ἐνθ' ἄν.: Ποίημ.

Ἦσ τὴν ἀναπάντεχη φωτιά χλομοὶ καὶ κρύοι ποδιζούν, ἐνῶ 'ς τὰ ρέπια ἐκεῖ τῆς γῆς τ' ἀποσυρτοὶ τοὺς ρέμα ἀφίνει τετραπάνωτα νεκρὰ κουφάρια κ' αἶμα.

Β) Οὐσ. **1)** Εἶδος χοροῦ κατὰ τὸν ὅποιον ἀνὰ δύο μὲν χορεύουν, οἱ δὲ λοιποὶ χορευταὶ ἀπλῶς βοηθοῦν Κρήτ. **2)** Λωρὶς δέρματος μὲ ὄλον τὸ λίπος ἀπὸ τὴν σπονδυλικὴν στήλην ἢ τὸ πρόσθιον μέρος νεοσφαγοῦς χοίρου Θράκ. (Γέν. Σαρεκκλ.) Κάρπ. Λέσβ. Πελοπν. (Ἀρχαδ.) Σέριφ. — Λεξ. Δημητρ. **β)** Τὸ ἀποχωριζόμενον δέρμα νεοσφαγοῦς χοίρου μεθ' ὅλου τοῦ λίπους Κάρπ.

γ) Τὸ πάχος τοῦ ἥπατος, τὸ ἐπίπλοον Ρόδ. Συνών. βασιλόξυγγο, μαντήλι. **δ)** Αἱ ψοαὶ Θράκ. (Σαρεκκλ.) Συνών. παρονέφρια. **3)** Κρέας τὸ ὅποιον καβουρδίζεται καὶ διατηρεῖται Θράκ. (Σουφλ.) Συνών. καβουρμάς.

ἀπόσυρτος ἐπίθ. Ρόδ. Σύμ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀποσυρτός προσλαβὼν σημ. στερητικὴν διὰ τοῦ ἀναβιβασμοῦ τοῦ τόνου. Ἰδ. ἀ- στερητ. **2α.**

1) Ὁ μὴ σαρωθεὶς, ἀκαθάριστος Ρόδ. Σύμ.: Σπίτιν ἀπόσυρτο Σύμ. Συνών. ἀσάρωτος, ἀσκούπιστος.

2) Ὁ μὴ καλῶς ψηθεὶς Ρόδ.: Ἀπόσυρτα ψωμιά.

ἀποσυφτιλᾶζω Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. συφτιλᾶζω.

Ἀποσυνθέτω τὰ νήματα ὑφάσματος, ξεφτύζω: Ἀβοῦτο τὸ κομμάτιν ἔμορφον κ' ἐν', ἀγλήγορα ἀποσυφτιλᾶται (αὐτὸ τὸ κομμάτι δὲν εἶναι καλόν, γρήγορα ξεφτύζει).

ἀποσυφωτάζω ἀμάρτ. ἀποσυφωτάζω Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. συφωτάζω, παρ' ὃ καὶ συφωτάζω.

Παύω νὰ εἶμαι θαμβωμένος, νὰ βλέπω ἀμυδρῶς, ἀνακτῶ τὴν διαύγειαν, ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν: Ἐπεσυφωτάσαν τ' ὀμμάτῃ μ'. Συνών. ξεθαμπώνω.

ἀποσυφώτασμαν τό, ἀμάρτ. ἀποσυφώτᾶσμαν Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποσυφωτάζω.

Τὸ νὰ παύσῃ τις νὰ εἶναι θαμβωμένος. Συνών. ξεθαμπώμα.

ἀποσυχαρίζω Χίος

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. συχαρίζω.

Ὑποδέχομαι τινα φιλοφρόνως.

ἀποσφάζω σύννηθ. ἀπουσφάζον βόρ. ἰδιώμ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. σφάζω. Πβ. καὶ ἀρχ. ἀποσφάζω = σφάζω.

Τελειώνω τὴν σφαγὴν ἐνθ' ἄν.: Ἀπόσφαξε τ' ἀρνιά - τὸ χοῖρο κττ. σύννηθ. || Ἄσμ.

Μεσοσφαμένο σὰν πουλλὶ μ' ἔφηκες καὶ ταράσσω, γι' ἀπόσφαξέ με σκιάς καλὰ γι' ἄφησ' με νὰ πετάξω Κρήτ.

Ἦβγαλε τὸ σπαθάκι του, κόβγει τὴν κεφαλὴν της καὶ ἀπῆλτις τὴν ἐπόσφαξεν, ἐκρολυνήθηκέν την Κάρπ.

ἀποσφαλνῶ ἀμάρτ. ἀποσφαλίζω Θράκ. (Μυριόφ.)

Κρήτ. — Λεξ. Δεῖκ Μπριγκ. Δημητρ. ἀποσφαλῶ Λεξ. Δεῖκ ἀποσφαλάω Πελοπν. (Μάν.) ἴσφαλῶ Θράκ. (Αἰν.) ἴμβρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. σφαλνῶ, παρ' ὃ καὶ σφαλίζω. Πβ. καὶ μεσν. ἀπασφαλίζω.

1) Ἐγκλείω, κλείω τινὰ κάπου ἀσφαλῶς, ἀποκρύπτω Θράκ. (Αἰν.) ἴμβρ. — Λεξ. Δημητρ.: Ἄσμ.

Φουτιά νὰ σ' ἔκαφτιν, νίγιέ μ', ἐσὲ κι τοῦ κυνήγι σ',

ἢ Μάρου Κώσταν ἴσφαλεῖ, ἢ Μάρου Κώσταν ἔχει

Αἰν. Ἡ σημ. καὶ ἐν Ἑπαίν. γυναικ. στ. 803 (ἔκδ. ΚΚrumbacher) «μερικὲς ἔχουν κρυμμένους | καύχους ἀποσφαλισμένους». **2)** Πολιορκῶ, ἀποκλείω τινὰ Κρήτ. — Λεξ. Δεῖκ Μπριγκ.: Ἄσμ.

Καὶ ὁ Μανράκις ἤλεγε, ἀρέπομαι, δρε καημένοι,

νὰ σῆς ἀποσφαλίζοντε οἱ ρασοτυλιμένοι

Κρήτ.

Οὔλες οἱ χῶρες χαίρουσαι κι οὔλες καλὴ γαρδιά 'χουν,

ἢ Ρόδο ἢ βαρζόμοιρη στέκει ἀποσφαλισμένη,

τρεῖς χρόνους τήνε πολεμοῦν στερεῶς καὶ τοῦ πελάγους

αὐτόθ. **3)** Ἐξασφαλίζω Θράκ. (Μυριόφ.): Ἀποσφαλ' σε τοῖς παρᾶδες. **4)** Κλείω τι Κρήτ. Πελοπν. (Μάν.): Σὰν ἀποσφαλίζης τὸ μαγαζὶ ἔλα. Στάσου μιὰ σιμουύλλα ν' ἀποσφαλίσω τὸ πανεθύρι κ' ἔφτασα Μάν. Ἡ σημ. καὶ παρὰ Σομ. Καὶ ἀμτβ. κλείομαι Κρήτ.: Φρ. Ν' ἀποσφαλίζῃ τὸ σπῖτι σου! (νὰ μὴ μείνῃ κἀνεὶς ἀπόγονος, νὰ ἐρημωθῇ! Ἀρά). Συνών. σφαλνῶ.

ἀπόσφαμα τό, Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποσφάζω. Πβ. καὶ ἀρχ. ἀπόσφαγμα.

Σφαγή: Βοῦι γι' ἀπόσφαμα (ἐπὶ καχεκτικοῦ βοός). Συνών. ἀποσφαμός, σφάξιμο.

ἀποσφαμός ὁ, Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποσφάζω.

Ἀπόσφαμα, ὁ ἰδ.

ἀποσφάξιμο τό, Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποσφάζω καὶ τῆς καταλ. -ιμο.

Τὸ τελείωμα τῆς σφαγῆς.

ἀποσφίγγω πολλαχ. ἴσφίγγω Κύπρ. ἀποσφίγω Κρήτ. ἀποσπίγγω Πόντ. (Κερασ.) Μέσ. ἀπουσφίγουμι Λέσβ. ἴσφίγγουμι ἴμβρ.

Τὸ ἀρχ. ἀποσφίγγω.

1) Σφίγγω καλὰ, συσφίγγω, περισφίγγω Κύπρ.: Πόσφιγγε καλὰ τὰ ροῦχα γιὰ νὰ στεχνώσουν γλήγορα. Πόσφιξε τὸ λεμόνιν. Ἐν' ἴσφίγγιμένα τὰ ροῦχα. Ἡ σημ. καὶ μεταγν. Πβ. Λουκιαν. Πένθ. 19 «διεκώλυσε δὲ ἡ ὀθόνη καὶ τὰ ἔρια, οἷς μου τὰς σιαγόνας ἀπεσφίγγατε». **β)** Μέσ. σφίγγομαι πολλὴ ἐντείνων τὰς δυνάμεις ὡς συνήθως συμβαίνει κατὰ τὴν ἀφόδευσιν ἢ τὸν τοκετὸν ἢ τὸ πῆδημα κττ. Κύπρ. Λέσβ.: Ἐποσφίγγτην καλὰ κ' ἐκόπησαν τὰ κουμπιά του Κύπρ. Πόσφίχτου ἴσφίχτου ἐπόνεσεν τὴν τῶσφαλὴν του αὐτόθ. Ἀπουσφίχτι μιά, ἦβγαλι τοῦ μουρὸ Λέσβ. Μὴ ἴσφίγισι νὰ π'δῇξ' κι δὲ θὰ δουρέθ' ἴμβρ. Πισφίχκα νὰ πιδάσου δὸν δουταμὸ κ' ἔπιστα μέσα αὐτόθ. **2)** Τελειώνω τὸ σφίξιμον, παύω πλέον νὰ σφίγγω πολλαχ.: Ἀπόσφιξε τὸ δεμάτι. **3)** Χαλαρώνω τὸ ἐσφιγμένον Πόντ. (Κερασ.) Συνών. ξεσφίγγω, χαλαρώνω.

ἀποσφίχτρα ἡ, ἀμάρτ. ἴσφίχτρα Κύπρ. ἴσφίχτρα Κρήτ. ἴσφίχτρα Κύπρ. ἴσφίστρα Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποσφίγγω καὶ τῆς καταλ. -ιτρα.

1) Λεμόνιον τοῦ ὁποῖου ἀφηρέθη ὁ ὀπὸς διὰ τῆς συμπιέσεως: Ἡ ἴσφίχτρα ἐν ἠβκάλ-λει ὄξινον. || Παροιμ. φρ.

